

פרק ה: כניסת בעל קרי להר הבית

אדם שמגופו יוצאת שכבת זרע נקרא בדברי חז"ל "בעל קרי", על שם הכינוי "מקרה" המופיע בפסוק המתייחס לאדם שנטמא בטומאה זו: "כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה, ויצא אל מחוץ למחנה, לא יבוא אל תוך המחנה" (דברים כג,יא). פסוק זה מלמד אותנו על איסור הימצאותו של בעל הקרי בתוך המחנה – ולפי המבואר בברייתא בגמרא בפסחים (סח,א), ה"מחנה" אליו נאסרת כניסת בעל הקרי בפסוק זה, הוא "מחנה הלוייה" – הר הבית. אמנם, יש מהראשונים מדבריהם משתמע להתיר את כניסת בעל הקרי להר הבית, אך רוב ככל הפוסקים נקטו כדברי הגמרא בפסחים, ואסרו את כניסתו על פי הלימוד הנזכר, ועל פי לימוד נוסף שיובא להלן, וכפי שיתבאר.

מצות שילוח הטמאים – איזה טמאים?

במצות התורה של שילוח הטמאים אל מחוץ למחנה בפרשת נשא נאמר: "צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה: כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש" (במדבר ה,ב). בעל הקרי אינו נזכר בפסוק זה, ולכאורה ניתן להבין, כי אין חיוב לשלח אותו אל מחוץ למחנה. כך באמת מבארים כמה מהמפרשים, אשר מדגישים את חומרת טומאתם של הטמאים הנזכרים בפסוק זה – מצרוע, זב, טמא מת – שהם טמאים למשך שבעה ימים, והם גם מטמאים אנשים אחרים; בניגוד לטומאת בעל הקרי, אשר נמשכת רק יום אחד, ובערב לאחר טבילתו, הוא כבר טהור לגמרי. כמו כן, בניגוד לטמאים הנזכרים בפסוק זה, שטומאתם חמורה והם מטמאים אנשים אחרים, טומאת בעל הקרי היא טומאה קלה, שאינה מטמאת אנשים אחרים (אבן עזרא; חזקוני; פירוש הטור הארוך).

לפי מפרשים אלו, איסורו של בעל הקרי הנזכר בפרשת כי תצא, מתייחס למחנה היוצא למלחמה עם הארון, שבגלל קדושתו הגדולה של הארון, ההימצאות בקרבת מקום אליו בלי מחיצות קבועות, מחייבת שמירה על רמת טהרה גבוהה מהרגיל, ועל כן בעל קרי משתלח משם. ממילא יש לומר על פי דבריהם, כי כאשר ישנן מחיצות קבועות בין דרגות הקדושה השונות, כמו בהר הבית ובעזרה, אין חובה לשלח את בעל הקרי אל מחוץ למחנה – על כל פנים לא

באופן המחמיר יותר מאשר בשאר הטמאים ; וממילא, כניסת בעל הקרי להר הבית תהיה מותרת.

הבנה זו, שנראית כסותרת את דברי הגמרא בפסחים (סח,א) הני"ל, כי יש לשלח את בעל הקרי אל מחוץ לשתי המחנות – מחנה שכינה ומחנה לוויה – נראית כמתאימה לפירושו של הרמב"ן על התורה בפרשת כי תצא (שם כג,יא), המצטט את דברי הגמרא ומבארם כמתייחסים למקרה שהארון נמצא עמהם שם – והיינו, כשישראל היו במדבר, כשהיו יוצאים למלחמה בתקופה זו, בטרם הועבר הארון אל מקומו בקודש הקדשים (אמנם, מלשון האבן עזרא נראה, שביציאה למלחמה יש רק מחנה אחד, ולא ניתן לבאר את השילוח משני המחנות האמור בגמרא כמתייחס למחנה זה). לפי דבריו יש לומר, כי כאשר ישראל אינם במדבר, והארון נמצא במקומו בקודש הקדשים – ועל אחת כמה וכמה במקרה שהארון אינו נמצא בכלל – הרי שאין איסור בכניסת בעל הקרי להר הבית (אמנם, בגמרא בפסחים כלל לא נזכר הארון, ובהחלט יש לראות בפירוש זה דוחק גדול).

כמובן, שקשה להסיק מסקנות הלכתיות מדברי פרשני המקרא, כאשר הם אינם מזכירים בדבריהם את דברי הגמרא, ודבריהם לא נאמרו כהנהגה הלכתית למעשה. ייתכן גם לומר בדעתם, שלהלכה ולמעשה יש לחלק בין מחנה הלוויה במדבר, שם הלויים היו גרים עם נשותיהם, ודווקא שם לא היה שייך לאסור על בעל קרי את הכניסה לשם, לבין הר הבית, שם לא מתגוררים אנשים עם נשותיהם (וראה עוד בעניין שהיית הלויים עם נשותיהם במדבר, בספרנו "שמירת המקדש" פרק כב). מכל מקום, מפשטות דבריהם נראה, שאכן אין איסור בכניסת בעל קרי להר הבית.

בעל קרי בהר הבית - מחלוקת התנאים

בספרי לפרשת כי תצא (פסקה רנה) מובאת מחלוקת תנאים בפירוש הפסוק העוסק בשילוחו של בעל קרי: "ויצא אל מחוץ למחנה, מצות עשה. לא יבא אל תוך המחנה, מצות לא תעשה. רבי שמעון אומר: ויצא אל מחוץ למחנה - זו מחנה לוי, לא יבא אל תוך המחנה - זו מחנה שכינה". לפי דברי רבי שמעון, מכפילות הלשון יש ללמוד, כי יש לשלח בעל קרי אל מחוץ לשתי המחנות –

וממילא כניסתו להר הבית אסורה; וכדברי הבריייתא בגמרא בפסחים (סח,א) שהזכרנו. אולם מדברי תנא קמא ניתן להבין, כי כפילות הלשון אינה באה ללמדנו על מחנה נוסף ממנו יש לשלח בעל קרי, אלא רק על כך שיש עשה ולא תעשה בחובת שילוחו. ממילא ניתן להבין בשיטתו, כי בעל קרי מחויב להשתלח רק ממחנה אחד, והוא מחנה השכינה – העזרה.

אפשרות הבנה זו נזכרת בגמרא שם בדברי רבינא, ועל פי דבריו מסתבר לומר, שאכן התנאים חלוקים בשאלת חובת שילוח בעל הקרי מהר הבית. אולם הגמרא דוחה את דבריו ומבארת, שמכפילות המילה "מחנה" יש ללמוד, שהכוונה היא לשילוח משתי מחנות. לפי מסקנה זו ייתכן לומר, כי אין מחלוקת בין התנאים בספרי: הכפילות ממנה תנא קמא לומד שיש עשה ולא תעשה, היא מהלשון "ויצא" (ציווי של עשה) ו"לא יבוא" (ציווי של לא תעשה), אך גם הוא מסכים לדברי רבי שמעון, שישנה חובה לשלח בעל קרי אל מחוץ לשתי המחנות. כך גם אנו מוצאים בדברי רש"י על התורה, המביא את שני הלימודים של התנאים הללו, וכך גם מופיע במדרש תנאים על דברים שם.

גם אם נאמר, כי התנא הראשון אינו מקבל את דברי רבי שמעון, ולהבנתו הפסוק אינו מלמדנו על חובת שילוח ממחנה הלוייה, מאחר שהוא אינו מציין מהו המחנה ממנו יש לשלח בעל קרי, ייתכן לומר בדעתו, כי הוא אינו חולק על רבי שמעון בנוגע למקום השילוח, אלא רק בנוגע לאופן הלימוד מפסוק זה - אך גם לדעתו בעל קרי אסור בהר הבית, ולדעתו יש ללמוד זאת מפסוק אחר. ובאמת אנו מוצאים לימוד אחר בגמרא בפסחים (סז,א), על פי ריבוי לשון הפסוק "כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש", שהלשון "כל" מרבה טמאים הדומים לטמא הראשון: "כל טמא לנפש", מרבה את טמאי השרץ, שמשתלחים אף הם ממחנה השכינה כמו טמאי המת; והריבוי "וכל זב" מרבה את בעל הקרי, שהוא משתלח ממחנה הלוייה, כשם שהזב משתלח משם.

במאמר מוסגר נעיר, כי הלימוד מכפילות הפסוק האמור בנטמא ב"מקרה לילה", מבוסס על פשטות הלשון שהמדובר באדם שראה קרי. אמנם, מהגמרא בנזיר (סו,א) משתמע, כי אין המדובר בפסוק זה על בעל קרי רגיל, אלא על זב שראה קרי (כפי שמפרשים שם תוספות והרא"ש את כפילות המילים "אשר לא יהיה טהור" והיינו זב, ולאחר מכן "מקרה לילה") – אם כי גמרא זו אינה

עוסקת כלל בעלייה להר הבית (ובשו"ת דברי יציב חושן משפט סימן קכג, מבאר בדעת הרמב"ם המשמיט את איסור כניסת בעל קרי כמובא להלן, כי הוא פסק כדברי הגמרא בניזיר ולא כדברי הגמרא בפסחים).

האם הלימוד מהפסוק "וכל זב" מוסכם?

גם לגבי הלימוד מריבוי הפסוק "וכל זב", יש מקום להבין כי הוא אינו מוסכם. לימוד זה מובא בגמרא בפסחים שם, בביאור שיטת רבי שמעון במחלוקת תנאים נוספת. לדעת רבי שמעון, יש לפטור ממלקות את המצורע הנכנס לפניו ממחיצתו, משום שאיסור הכניסה האמור בו, הוא "לאו הניתק לעשה" – שאין לוקים עליו. כלומר, אף על פי שישנו איסור בכניסת המצורע לפניו מחומת העיר, על המצורע שנכנס יש חובה לצאת, וחובה זו מחליפה את העונש של מלקות, שהיה צריך לחול עליו. חובה זו נלמדת מהפסוק "בדד ישב מחוץ למחנה מושבו" (ויקרא יג,מו). לעומתו, רבי יהודה סובר, כי המצורע הנכנס לפניו ממחיצתו חייב מלקות, והפסוק "בדד ישב" אינו מהווה תחליף לעונש, אלא רק בא ללמדנו להיכן יש לשלח את המצורע – אל מחוץ לשלושת המחנות.

לפי דעת רבי שמעון, שילוח המצורע אל מחוץ לשלושת המחנות, נלמד מכך שהפסוק מזכיר שלושה סוגי טמאים בשלוש דרגות חומרה שונות, ועל כן על המצורע – שהוא בדרגת הטומאה החמורה ביותר – להשתלח אל מחוץ לשלושת המחנות, משום שהוא חמור בכל עניין יותר מאשר בעל הקרי, המתרבה יחד עם הזב בפסוק הנזכר; ואילו הזב – שהוא בדרגת הטומאה השניה בחומרתה – משתלח אל מחוץ לשתי מחנות, משום שהוא חמור בכל עניין יותר מהשרץ, המתרבה יחד עם טמא המת. אבל לפי רבי יהודה, אין צורך בריבוי הטמאים הנוספים מפסוק זה, משום שאת שילוח הזב משתי מחנות הוא לומד מלשון הפסוק "ולא יטמאו את מחניהם" (במדבר ה,ג), שנאמר בלשון רבים, לתת מחנה לזה ומחנה לזה. ממילא, מהפסוק "כל צרוע וכל זב" אין כל ראייה לפי שיטתו, כי יש לשלח את בעל הקרי אל מחוץ לשתי מחנות (אם כי ייתכן שהוא סובר זאת על פי הדרשה דלעיל, מכפילות לשון "המחנה" בפרשת כי תצא).

יש לציין, כי במקום אחר אנו מוצאים דרשה אחרת בריבוי הפסוק "וכל זב" – כי הוא בא לרבות את הרואה ראייה אחת של זב, שאף הוא צריך להשתלח,

למרות שהוא אינו טמא בטומאת הזיבה (ספרי זוטא במדבר ה,ב; וכן הוא במדבר רבה פרשת נשא פרשה ז סימן ח). גם לפי לימוד זה, אין הוכחה לגבי חובת שילוחו של בעל הקרי משתי המחנות (ולמרות שזב הרואה ראייה אחת טמא כדין בעל קרי – יש ללמוד מכאן, שלא כל בעל קרי צריך להשתלח, אלא רק אם הוא ראה את הראייה החמורה יותר, של זוב. מכל מקום, גם לפי התנא הנוקט לימוד זה, ייתכן לומר, שהוא מסכים ללימוד האחר של רבי שמעון לאסור כניסת בעל קרי, בספרי בפרשת כי תצא הנזכר לעיל).

עוד יש להוסיף, כי עצם צורת הלימוד מריבוי המילה "כל", הוא דבר שבמקום אחר בגמרא בפסחים (מג,א) מבואר – בהקשר אחר – שרק לפי שיטת רבי אליעזר ניתן לדרוש כן, ואילו חכמים החולקים עליו סוברים, שאין לדרוש מילה זו (וראה ברש"י שם מג,ב ד"ה אין היתר, הדוחה אפשרות לחלק בין המילה "כל" למילה "וכל"); וכן הוא בתוספות לנזיר לו,א ד"ה אין היתר, ובפירוש הרא"ש לנזיר לה,ב).

הכרעת ההלכה: בעל קרי אסור בהר הבית

בשני מקומות בגמרא (פסחים סז,ב; תמיד כז,ב) מופיעים דברי רבי יוחנן, לפיהם בעל קרי משתלח אל מחוץ לשתי מחנות. הגמרא בפסחים מסייעת לדבריו מהלימוד הנזכר "וכל זב – לרבות בעל קרי", ובמסקנתה מובאת הברייתא הנזכרת, הלומדת מן הפסוק בפרשת כי תצא על חיוב שילוחו של בעל הקרי אל מחוץ לשתי המחנות. גם אם נאמר שישנן דעות אחרות בדברי חז"ל, הרי שהגמרא אינה מביאה בפירוש כל דעה חולקת, וברור שהיא פוסקת להלכה כדבריו.

ובאמת, למרות שישנן אפשרויות להקשות על שני הלימודים הנזכרים, לא מצאנו בדברי חז"ל חולק מפורש על איסור בעל קרי בהר הבית. אמנם, המשנה בכלים (א,ח) המונה את הטמאים האסורים בהר הבית אינה מזכירה את איסור כניסת בעל הקרי לשם; אך בוודאי רבי יוחנן, הסובר בעצמו את הכלל "הלכה כסתם משנה" (שבת מו,א), אינו בא לחלוק על דברי המשנה, ולשיטתו יש לומר, כי המשנה לא פירטה את בעל הקרי, למרות שגם הוא אסור בכניסה לשם. בדומה לזה מפרשים על המשנה בכלים שם הר"ש (א,ט) והתפארת ישראל (א,ח),

כי אף בעל קרי נכלל באיסור הזב האמור במשנה (על פי הלימוד "וכל זב", או משום שבעל קרי הוקש לזב, כמבואר בנידה כב, א).

איסור כניסת בעל קרי להר הבית נזכר בדברי רבים מהראשונים בהקשרים שונים. יש המביאים את הריבוי "וכל זב – לרבות בעל קרי", כלימוד מוסכם להלכה (רש"י בכמה מקומות, לדוגמה – יבמות ז, ב ד"ה וראה, זבחים לב, ב ד"ה שחל; תוספות בכמה מקומות – יומא ו, א ד"ה מביתו, זבחים לב, ב ד"ה ורבי יוחנן, נידה כב, א ד"ה למימרא; פירוש הרא"ש לנזיר מד, ב; ריטב"א יבמות ז, ב; מאירי יבמות ג, ב; יראים סימן רעז וסימן שצא; מפרש לתמיד כז, ב ד"ה חוץ); ויש מי שמביא רק את הלימוד מהפסוק: "ויצא אל מחוץ למחנה, לא יבוא אל תוך המחנה" (סמ"ג סימן שד. על פי העמדת הלימוד הראשון רק בשיטת רבי שמעון, כפי שנתבאר בדברינו לעיל, הרי שהדבר מתאים לפסיקתו כדעת רבי יהודה בעניין מצורע הנכנס לפניו ממחיצתו, שלוקה, כפי שפוסק גם הרמב"ם, ולא כתוספות וריטב"א בשבועות ד, ב שפוסקים כרבי שמעון שאינו לוקה – על פי פסיקת רב חסדא בפסחים שם). בספר "אל הר המור" (הלכות העלייה להר הבית – הרב יצחק שפירא והרב יוסף פלאי – יצהר תשנ"ז) מופיע ביאור נרחב בעניין זה (עמודים סט-פח) והביאו שם עוד ראשונים רבים הנוקטים כן בהקשרים שונים.

שיטת הרמב"ם: אין איסור בכניסת בעל קרי

הרמב"ם בהלכות בית הבחירה (ז, טו) ובהלכות ביאת המקדש (ג, ג) נוקט את לשון המשנה בכלים בנוגע לאיסורי הכניסה להר הבית של הזבים והזבות, הנידות והיולדות – ואילו איסור כניסת בעל קרי אינו מוזכר בדבריו. המשנה למלך (בית הבחירה שם) תמה על השמטתו ומבאר, שבוודאי אף לשיטתו בעל קרי אסור בהר הבית (וראה בספר "אל הר המור" שם, שמביאים עוד כמה אחרונים הנוקטים כן בדעתו. נראה שגם הם נוטים להסכים לדבריהם, אם כי במסקנתם הם כותבים, ששיטת הרמב"ם בזה אינה ברורה).

לדעת המשנה למלך, יש לדקדק כן מדברי הרמב"ם (בית הבחירה ח, ז) על בעל קרי שנטמא, שהולך תחת המסיבה (בדרך תת קרקעית; ולשון המשנה בתמיד א, א "מסיבה ההולכת תחת הבירה"), והיינו דווקא במחילה, שמחילות לא

נתקדשו – ויש לבאר זאת על פי ההבנה, שבעל קרי אסור בהר הבית. הבנה זו מבוססת על דברי הגמרא בתמיד (כז, ב) המביאה מכאן סיוע לדברי רבי יוחנן, שמחילות לא נתקדשו, ובעל קרי משתלח אל מחוץ לשתי מחילות. אמנם, בפירוש הרא"ש ובמפרש לתמיד כבר הדגישו, כי הסיוע לדברי רבי יוחנן לא נאמר לגבי חובת שילוח בעל הקרי, אלא רק לגבי הדין הראשון האמור בדבריו, שהמחילות לא נתקדשו.

מדוע באמת לא ניתן ללמוד מכאן לגבי חובת שילוח בעל הקרי? נראה לומר, שהדבר תלוי במקום אליו אנו מצריכים את בעל הקרי להשתלח ממנו. אם באמת בעל הקרי אינו יכול להישאר בהר הבית, ולמחילה זו אין קדושה אפילו כקדושת הר הבית (כפי שיש ראשונים שכותבים – לדוגמא רש"י פסחים פו, א ד"ה כי אמרה), אכן יש מכאן ראיה טובה לחובת שילוחו מהר הבית. אולם הרמב"ם אינו כותב שלמחילה זו אין קדושה כקדושת הר הבית, וייתכן שלדעתו באמת לזבים ולזבות הכניסה לשם אסורה, אלא שבעל קרי אינו אסור בהר הבית.

הרמב"ם בפירושו למשנה בתמיד (א, א) מסביר, כי המדובר במחילה ההולכת תחת העזרה, והמחילה אינה מקודשת, מאחר שהיא פתוחה להר הבית ולא לעזרה. לפי המשנה למלך, מדוע הסביר הרמב"ם שהמסיבה עוברת תחת העזרה, והלא לפי דבריו (שלדעתו יש לדקדקם מהרמב"ם עצמו בנידון זה) אף להר הבית כניסתו אסורה ולא רק לעזרה? ובאמת, כבר נחלקו בגמרא (יומא ב, א) האמוראים בנוגע לפירוש דברי המשנה "הבירה" (שמופיעים במסכת פרה ג, א), האם הכוונה היא למקדש עצמו (כפי שמבאר ריש לקיש), או למקום מסוים בהר הבית הנקרא בשם זה (רבי יוחנן). דברי הרמב"ם מתאימים לדברי ריש לקיש, וכמותו נוקט הרמב"ם גם בפירושו לפרה שם. נראה לבאר בדעתו, כי דברי רבי יוחנן על איסור בעל קרי בהר הבית הם בהתאם לשיטתו זו, ועל כן הרמב"ם לא פסק כמותו, אלא כמו ההבנה הפשוטה המשתמעת גם מהפסוק בדברי הימים א (כט, יט) כמובא בגמרא ביומא שם, כי "הבירה" היא המקדש (וכבר תמה על דברי המשנה למלך הללו, לפני למעלה ממאתיים שנה, הרב יצחק רפאל מאיי בספרו שרשי הי"ם על הרמב"ם הלכות עבודת יום הכיפורים א, ג).

הרמב"ם בהלכות שביתת עשור (ג,ג) כותב, כי הטבילה לקרי אינה מועילה לטהרה כיום, משום שכולנו טמאי מתיים. כמובן, שאם לדעתו בעל קרי אסור בהר הבית, הרי שהטבילה צריכה להועיל, בשביל להתיר את הכניסה אל ההר. ובאמת, הטעם שמביא הרמב"ם עצמו לגבי הטמאים האסורים בכניסה אל ההר, בהלכות ביאת המקדש שם, הוא טעם שאינו שייך בבעל קרי: "מפני שהן מטמאין המשכב והמושב אפילו מתחת האבן, מה שאין המת מטמא". כלומר, הזבים והזבות והנידות והיולדות, מטמאים טומאה חמורה – ואפילו כאשר הם יושבים על גבי אבן, מה שתחת האבן נטמא; ואילו המת אינו מעביר את הטומאה אל מתחת לאבן. גם בעל קרי אינו מטמא באופן זה (ראה פירוש הרמב"ם למשנה שם א,ה), ועל כן ברור מדבריו, כי בעל הקרי אינו אסור בהר הבית, וכפי שמצאנו בדברי כמה ממפרשי התורה דלעיל (וכך נוקטים בדעת הרמב"ם כמה מן המחברים: ערוך השולחן העתיד לו, י; הספר "מי נפתוח" ובו שני החלקים 'אמנה ופרפר' - פרפר יז,ג; הרב דוד שלוש בספרו 'בני עמי' עמוד רכה, הרב שלמה גורן בספרו 'הר הבית' עמוד קנג). ייתכן שכך גם סבר הרדב"ז, אשר בתשובתו העוסקת בכניסה לעליות הסמוכות למקדש בימינו (חלק ב סימן תרצא), אינו מזכיר כלל איסור על כניסת בעל קרי למקום.

מקור פסיקת הרמב"ם – הספרי לפרשת נשא

טעם זה של הרמב"ם מובא בספרי לבמדבר (נשא פסקה א), שם מבואר כי שילוח הטמאים נלמד מהמצורע, אשר יצא מן הכלל (בפסוק "בדד ישב") ובא ללמד, שכל שטומאתו חמורה יותר - שילוחו חמור יותר. כלל זה לא נאמר רק לגבי שלושת הטמאים המוזכרים בפסוק, אלא גם לגבי דרגות טומאה נוספות - יש לשלח את המצורע יותר מאשר את הזב, ואת הזב יותר מאשר את טמא המת, ואת טמא המת יותר מאשר את טבול היום, ואת טבול היום יותר מאשר את מחוסר הכיפורים. בביאור חומרת הזב מטמא המת, מובא שם טעם זה שמביא הרמב"ם, שהזב מטמא מתחת האבן בניגוד למת שאינו מטמא מתחת לאבן.

דברי הספרי אינם מתאימים ללימוד המופיע בגמרא, לפיו רבי שמעון דורש "וכל זב - לרבות בעל קרי", אולם הרמב"ם עצמו אינו פוסק כרבי שמעון, אלא

דווקא כרבי יהודה, ומחייב מלקות את המצורע הנכנס לפניו מחומת ירושלים (ביאת המקדש ג,ח). על פי המבואר לעיל, גם אם אין מקבלים את לימודו של רבי שמעון מהפסוק "וכל זב", הרי שיש לימוד אחר המובא על ידי רבי שמעון בספרי לפרשת כי תצא, ממנו יש ללמוד על שילוח בעל הקרי. הרמב"ם מביא את הלימוד מפסוק זה, ונראה שהוא מקבל את דברי הגמרא והספרי על כך שהכפילות אכן מלמדת על שילוח משתי מחנות, אך הוא לומד זאת כלימוד עקרוני לטמא המשולח מהר הבית, והיינו הטמאים שהוא מזכיר כאסורים בכניסה לשם, ולא את בעל הקרי: "הטמא המשולח מהר הבית אם נכנס עובר בלא תעשה שנאמר 'ויצא מחוץ למחנה' זה מחנה שכונה, ולא יבוא אל תוך המחנה' זה מחנה לוי" (ביאת המקדש שם). ייתכן להבין בדעתו, כי לימודו של רבי שמעון בספרי, הוא בהתאם לשיטתו במחלוקתו בגמרא, ושני הלימודים משלימים אחד את השני (וייתכן לומר, שהלימוד בפרשת כי תצא מתייחס לחובתו האישית של בעל הקרי לצאת, בנוסף על חובת הציבור לשלחו, הנזכרת בפרשת נשא).

יש לציין, כי הכרעת הרמב"ם על פי הספרי בניגוד לגמרא מפורשת, מנוגדת לכללים הרגילים שבידינו, כי יש לפסוק תמיד כדברי הגמרא (וראה בעניין זה באנציקלופדיה תלמודית ערך 'הלכה'). יש מי שכותב, כי אכן זו דרכו של הרמב"ם, לפסוק כדעת הספרי אף כנגד דברים המפורשים בגמרא ("כנסת הגדולה" כללי הפוסקים אות כח); אם כי יש מי שחולק בדבר (ספר "יד מלאכי" - כללי הרמב"ם אות ט). ייתכן שבמקרה שלנו, פסיקתו אינה מתבססת רק על הספרי, משום שלהבנתו יש מקורות בגמרא התומכים בדברי הספרי (בגמרא בנזיר הנ"ל או שיטת ריש לקיש ביומא). מכל מקום, מאחר שהאיסור מפורש בגמרא, והסוגיות המתירות אינן מפורשות, להלכה ולמעשה, אין לנו לזוז מפסק הגמרא, וכפי שנוקטים רוב מוחלט של הראשונים והאחרונים.

לסיכום: מפשטות סוגיית הגמרא עולה כי בעל קרי אסור בהר הבית. שיטת הרמב"ם היא שבעל קרי מותר בהר הבית, כפי שמשמע מהספרי ומכמה מפרשני המקרא, אך רוב מוחלט של הראשונים נוקטים לאיסור, וכך יש לנהוג למעשה.